

РЕШЕНИЕ

№ 4580

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 16.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **5304** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК вр. чл. 46а, ал.1 и ал.2 във връзка с чл.44, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба от К. М., като в жалбата е посочено, "ползващ и името Ф. Р.", чрез адв. Л. от САК с приложено пълномощно и копие от адвокатска карта, срещу заповед № УРИ 5392ПАМ111/19 май 2022г., издадена от началник сектор "Незаконна миграция" при Отдел "Миграция" на Столична дирекция на вътрешните работи, с която лицето е настанено принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци. при Дирекция Миграция - МВР, Б., със служебен № 26497.

В жалбата се твърди, че директорът неправилно е приложил материалния закон, като изтъква следните основания:

-оспорва изводът, че ще се укрие за да не бъде изпълнена Заповед за връщане до страната му на произход УРИ№5392 ПАМ 1110/19.05.2022г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“, тъй като е приел християнството през 2005г., имал регистриран адрес в Б., имал ирански паспорт, издаден от иранското посолство с валидност до м. 03.03.2022г.

-след задържането му в СДВНЧ – Б., С., чрез адвокат подал молба за предоставяне на международна закрила в Държавна агенция за бежанците – с вх. №

КП2137/31.05.2022г.

-в мотивите на заповедта не били посочени конкретни съображения за принудителното настаняване, в този смисъл заповедта била бланкова.

-претендира противоречието на обжалваната заповед с материалния закон – не прилагане на точния законов текст към установените факти и обстоятелства, но не посочва конкретна норма на закона.

Искането до съда е да отмени заповедта. Към жалбата са приложени писмените доказателства, на които се основава и са приети по делото.

Пред съда жалбоподателят лично и с адв. Л., поддържа жалбата. Жалбоподателят заяви, че и към момента на устните състезания по делото няма документ за пребиваване в страната, има само паспорт, производството за закрила било висящо, нямало към момента на устните състезания произнасяне. В ход по същество поддържа, че не можел да се върне в И., тъй като е християнин, нямало Youtube а, а само Instagram, където поканил други приятели да станат християни, от където и разбрали, че е християнин. Отдавна бил християнин, живее в България от 2008г. в Б., имал постоянен адрес и декларация, че живее там. Работел в квартал „Х. Д. в магазин наТСМ повече от 15 години, не бил престъпник, че да се крие.

В ход по същество адв. Л. претендира уважаване на жалбата. Пзовава се на справка в административната преписка, че жалбоподателят не е издирван, срещу него няма образувани административни или наказателни производства, нямало никакъв интерес към него от никакви органи. Прокурорът, уведомен за производството по делото, не е взел участие.

ОТВЕТНИКЪТ – началник сектор Незаконна миграция – СДВР, чрез юрк. П., в писмени бележки оспори жалбата изцяло, претендира неоснователността ѝ и иска от съда да я отхвърли. Претендира спазването на всички изисквания на закона при издаването на заповедта. Претендира, че процесното задържане е с цел извеждането на жалбоподателя в изпълнение на ПАМ „връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Също излага, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал.1 ЗЧРБ и гражданин на трета страна според чл.3, т.1 от Директива 2008/115, нямал гражданство на ЕС по чл.20, пар.1 от Договора за ЕС, не се ползвал с общностното право на свобода на движение по чл. 2, т.5 от Кодекса на Ш. граници. по Регламент 562/2006 на ЕС и на Съвета от 15 март 2006г. Също се излага по фактите, че в хода на производството била установена самоличността на жалбоподателя, както и, че е с отказан статут от ДАБ- МС. При тези данни била издадена Заповед № УРИ 5392 ПАМ-1110/19.05.2022г. на началника на Отдел Миграция – СДВР за наложена мярка „връщане до страната по произход“. С оглед осигуряване на изпълнението на тази заповед, била издадена и оспорената по делото заповед № УРИ 5392 ПАМ-1111/19.05.2022г. на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ за срок от 6 месеца. Счита, че в заповедта били посочени относими към чл.44, ал.6 ЗЧРБ и минимално необходимата конкретизация на основания: издадената заповед за „връщане“, спрямо този чужденец; необходимостта да се създаде организация за пътуване до страната по произход; сведенията в докладната записка. Пзовава се на спазване на изискванията по чл.24, ал.1, чл.35 и 36, ал.3 АПК. Не били ангажирани доказателства, че жалбоподателят е молител в производство по

издаване на разрешение за пребиваване в Република България, нито за адрес, известен на органите Дирекция „Миграция“, където той ще пребивава, нито данни за разполагаемост със средства за издръжка и задължителни застраховки.

ПРОКУРОРЪТ – уведомен за оспорването, не е взел участие в производството по делото.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и представените с жалбата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото ведно с доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна преценка на оспорената заповед по чл.168 вр. чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

Със заповед № УРИ 5392ПАМ111/19 май 2022г., издадена от началник сектор "Незаконна миграция" при Отдел Миграция - СДВР главен инспектор С. С., е разпоредено принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция Миграция на Ф. Р., [дата на раждане]

Като правни основания за издаването на оспорената заповед са посочени чл.44, ал.6, ал. 8 ЗЧРБ, а относно необходимостта от настаняване е посочено следното:

-във връзка със Заповед № УРИ 5392 ПАМ-1110/19.05.2022г. за наложена на жалбоподателя ПАМ „връщане до страната на произход И.“,

-мотивите изложени в докладната записка от 19.05.2022г., видно от която е посочено единствено относимо основание към чл.44, ал.6 ЗЧРБ „опасност от укриване“

-с цел организиране на връщането, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на ПАМ.

В оспорената заповед е посочено, че лицето се настанява принудително „за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване“, което не съвпада с смисъла на предвиденото в закона – до отпадане на опасността от укриване или до отпадане основанието – „възпрепятства изпълнението на заповедта“.

Към жалбата е представено пълномощно от К. М. за адвокат Л., копие на национален паспорт на К. А. М., роден на 14.09.1983г. в С., издаден от Ислямска Република И. и със срок на валидност от 02.03.2017г. до 03.03.2022г., издаден от длъжностно лице в Република България, С..

Видно от представената по делото Докладна записка от 19.05.2022г., посочена в мотивите на оспорената заповед, лицето К. М. се е представяло и с имената Ф. Р.. Същото следва и от данните по съдебно решение №7202/11.12.2020г. по адм.д.10228/2020г. на Административен съд София-град, което е разгледана жалба на К. М. - гражданин на И. срещу Решение №33-ОК/25.09.2020 година на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанци при МС на РБ, с което последният на основание чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците не допуснал последваща молба с рег.№ 5550/14.09.2020 година на Ф. Р. до производство за предоставяне на международна закрила. Съдебното решение е служебно известно на съда, прилага се копие от съдебното решение по настоящото дело.

Към жалбата е представена декларация от Д. Л. Д., който декларира, че лицето К. М.,

роден на 22.08.1984г. в [населено място], Република И., с който декларира, че лицето живее от юли 2008г. постоянно на постоянния адрес на декларатора в [населено място], обл. Софийска. Посочил е, че му осигурява и ще му осигурява жилищна площ и средства за издръжка.

Представена е молба от 31.05.2021г. до председателя на ДАБ от К. М., в която е посочено, че ползва и името Ф. Р.. В молбата за закрила от 31.05.2022г. са обсъдени основанията и изхода от производствата по четири предходни молби за международна закрила. С тази молба се иска да му бъде предоставена закрила поради усложнена външно и вътрешно политическа обстановка по отношение на И., както и поради утежнена продоволствена и икономическа обстановка в света.

За компетентността на административния орган, издал оспорената заповед, е представена Заповед № АЗз-9426/06.12.2018г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 43, ал.4 ЗМВР и чл.4, ал.1 ЗЧРБ, са оправомощени да налагат ПАМ по чл.39а, ал.1 и чл.44, алинеи 5, 6, 9 и 13 ЗЧРБ държавни служители, обозначени чрез заеманите длъжности сред които и началник отдел Миграция – СДВР. За заеманата длъжност е представено удостоверение от отдел Човешки ресурси СДВР, съгласно което С. Т. С. е назначен на длъжност началник сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи със заповед № 8121К-1542/29.01.2019г. на министъра на вътрешните работи.

Правни изводи на съда

По допустимостта на жалбата :

Оспорената заповед е връчена на чужденеца на дата19.05.2022г., а жалбата до съда е от дата 02.06.2020г., с оглед на което е спазен срокът по чл.46а, ал.1 ЗЧРБ. Видно от фактите по делото, не е спорно, че жалбоподателят се е представял с две имена – Ф. Р. и К. М., като по паспорт имената му са К. М.. Съдът приема допустимост на оспорването.

По компетентността, спазването на изискванията за съдържание и форма и процесуалните правила:

Според чл.44, ал. 1 ЗЧРБ компетентен да налага ПАМ е директорът на СДВР или оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането.

По делото са приети заповед за оправомощаване както по чл.39а, ал.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, така и по чл.44, ал.6 ЗЧРБ. за заемащият длъжността началник сектор “Незаконна миграция“ при СДВР, както и удостоверението за заеманата длъжност, обсъдени по фактите. Следователно, оспорената по делото Заповед УРИ № 5392ПАМ 1111 /19.05.2022г., с правно основание чл.44, ал.6 ЗЧРБ, е издадена от компетентен орган по смисъла на чл.44,ал.1 ЗЧРБ на основание оправомощаване от директора на СДВР, предвидено изрично в същата разпоредба.

Съгласно чл.44, ал.10 ЗЧРБ, настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, в която изрично се

посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране. Доколкото в оспорената заповед е посочено, че се издава във връзка с наложена на адресата й ПАМ „връщане до страната на произход“, мотивите в докладна записка сред които извод за опасност от укриване, както и с цел организиране на връщането, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на ПАМ, то съответства на изискванията по посочената разпоредба за съдържание.

Съдът намира, че при издаването на оспорената заповед са спазени процесуалните правила, доколкото производството е иницирано от административния орган във връзка с извършената проверка и установяване на лице, което не може да удостовери предвидено в закона основание за пребиваване в страната. Също е извършена беседа с лицето, обективирана в докладната записка, с което е дадена възможност на жалбоподателя да предостави всички документи и изтъкне обстоятелства за правото му да пребивава в страната. От това следва, че не е допуснато нарушение на изискванията на процесуалните правила, касаещи правата на адресата на акта в производството по издаването му, предвидени в чл. 35 и 36 АПК.

По съответствието с материалния закон:

В казуса по делото на жалбоподателя е наложена ПАМ „връщане до страната на произход“ по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ – видно от Заповед УРИ № 5393 ПАМ 1110/19.05.2022г. Следователно, спрямо него е допустимо да бъде извършена преценката за принудително настаняване на основанията по чл.44, ал.6 ЗЧРБ, която разпоредба е посочена и като основание за издаването на оспорената заповед.

Съдът намира, че посоченото материално-правно основание по чл. 44, ал.6 ЗЧРБ за принудителното настаняване на ищеца за изпълнения на ПАМ се установява по делото поради следното:

В чл.44, ал.6 ЗЧРБ са предвидени две основания – „възпрепятства изпълнението на заповедта“ и „опасност от укриване“. В мотивите на оспорената заповед не е посочено изрично нито едно от двете основания, но видно от докладната записка от 19.05.2022г., е посочено изрично основанието „опасност от укриване“. В докладната записка, се съдържа възпроизведено изявление на жалбоподателя, че отказва да се завърне в страната си по произход и ще се укрие, направено след като му било разяснено, че незаконно пребиваващ в страната и следва да се завърне в страната си по произход.

Според дефиницията по пар.1, т.4в ЗЧРБ, понятието „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. В разпоредбата са посочени неизчерпателно следните данни, които сочат на такъв извод: -лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване; -наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията; -не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане; -ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка; -притежава подправени документи или няма

никакви документи, представило е невярна информация; - вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Изявление, че лицето ще се укрие и отказва да се завърне в страната си по произход, може да се отнесе към предвиденото „ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка“. Жалбоподателят оспори, че е заявил, че ще се укрие пред полицейските органи, не оспори обаче, а потвърди, че не желае да се завърне в И. доброволно пред съда по причини, разгледани в четири производства по ЗУБ и отхвърлени по същество.

Видно обаче от данните в докладната записка и както е посочено в оспорената заповед, жалбоподателят се е представял като Ф. Р., а впоследствие и пред съда представя национален паспорт като К. М., тоест, той се е опитал да скрие истинската си самоличност пред българските власти в производството по предоставяне на международна закрила. Посоченото обстоятелство е относимо към преценката на органа за опасност от укриване.

Заявеното от жалбоподателя, че се страхува да се завърне в И., се отрича от обстоятелството, че се е явил лично пред представители на иранските власти в посолството в С. и е поискал издаването на национален паспорт през 2017г. и такъв е издаден, копие е приложено по делото. Също преди тази година жалбоподателят вече е бил приел християнството според представеното удостоверение, а видно от другите данни за възрастта на жалбоподателя, то и към този момент би следвало да е издирван за да отбие военната си служба. Всички изложени данни обуславят извод, че той не се страхува от властите в държавата си по произход и не представя или заявява основание, за невъзможност да бъдат предприети мерки за изпълнение на ПАМ „връщане в И.“.

Изложеното обуславя извод, че действително по отношение на жалбоподателя съществува опасност от укриване съобразно данните, посочени изрично от законодателя в пар.1, т.4з от ДР на ЗЧРБ.

Принудително настаняване на жалбоподателя ще бъде законно, само ако се предприемат мерки за организиране на изпълнение на ПАМ връщане в И.. Връщането му в И. не може логически да бъде изключено поради правни или фактически основания, предвид приключилите четири производства по молбите му за закрила с отказ. Видно от данните по преписката и заявеното пред съда, жалбоподателят няма да се завърне доброволно в страната си. Паспортът му е с изтекъл срок на валидност, което обуславя необходимост предприемане на мерки пред посолството за издаване на нов и организиране на полет до И.. Поради опасност от укриване и организиране на изпълнението на ПАМ, преценката за необходимост от принудително настаняване с процесната заповед е правилна.

Видно от докладната записка, жалбоподателят е посочил адрес, на който пребивава, посочено е, че не притежава парични средства. Заявеното пред съда, че работи в магазин на Т. по делото, не е подкрепено с доказателства. Декларацията от българския гражданин за пребиваването му на негов адрес е с нотариална заверка на подписа от 2012г., представена е за пръв път пред съда. Няма данни дали е валидна към датата на оспорената заповед. В случай, че обстоятелства, като изложените в декларацията са налице, то

същите, след доказването им, обуславят последващо искане за замяна на принудителното настаняване с подписка или гаранция по реда на чл.44, ал.5 ЗЧРБ.

Оспорената заповед съответства и на чл.44, ал.8 ЗЧРБ.Видно е, че ПАМ „връщане“ и процесната за настаняване в СДВНЧ са издадени на една и съща дата, което логически изключва приложимост на хипотезата по чл.44, ал.8 ЗЧРБ – продължаване на принудителното настаняване. Тази разпоредба е относима към процесната заповед единствено относно предвиденото в нея, че настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца, което е и разпоредено.

Доводът на жалбоподателя за висящо производство по международна закрила - пето по ред, по което органът не се е произнесъл, е относимо към приложението на чл.67, ал.1 ЗУБ. Доказателствата по делото установяват, че чужденецът е подал молба за международна закрила на 30.05.2022г., която е последваща, но няма данни, дали е приета за допустима.

В чл.67, ал.1 ЗУБ е установена забрана наложената на чужденеца принудителна административна мярка "връщане" да се привежда в изпълнение до приключване на производството за предоставяне на закрила. В съответствие с разпоредбата на закона е и правилото на чл. 20, т. 2 от Наредба № Из-1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им. Съгласно последната разпоредба, чужденецът се освобождава от СДВНЧ, когато е подадена молба за закрила по ЗУБ и не са налице основанията на чл. 44, ал. 12 от ЗЧРБ. От тази разпоредба следва извода, че подадената молба за закрила съставлява предвидено в закона основание за прекратяване на настаняването. То може да бъде продължено само в случай, че има сериозни основания да се предполага, че чужденецът е подал последваща молба за международна закрила единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 или 3. По аргумент от чл. 44, ал. 12 от ЗЧРБ обаче следва да се приеме, че продължаването следва да се извърши с отделен акт, който подлежи на обжалване по чл. 46а от ЗЧРБ. В случая такъв акт, мотивиран с обстоятелствата по чл. 44, ал. 12 от ЗЧРБ не е представен от органа.

В казуса по делото обаче се иска само отмяната на заповедта за принудителното настаняване, няма искане за прекратяване на настаняването и освобождаването на жалбоподателя. Видно от данните по делото, молбата за международна закрила е подадена направо до Държавната агенция за бежанците, няма данни, да е постъпвала изрично пред началника на СДВНЧ - Б., който не е страна в производството. Също така, молбата за международна закрила е подадена на 31.05.2022г., а оспорената по делото заповед е издадена на 19.05.2022г., следователно, не е относима към законосъобразността на заповедта, а към последващо настъпило основание за прекратяване на настаняването и освобождаването на жалбоподателя, което в казуса по делото не предмет на произнасяне от съда.

Предвид на всичко изложено, съдът не установи основания за

незаконосъобразност на по смисъла на чл.146 АПК и следва да отхвърли жалбата срещу заповед № УРИ 5392ПАМ 111/19 май 2022г. като необоснована и недоказана.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски от ответника на основание чл.143, ал.3 АПК вр. чл.36 и 37 от Закона за правната помощ, същото следва да бъде разгледано. На ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

На основание изложеното и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от К. М., ползващ и имената Ф. Р., мъж, гражданин на И., [дата на раждане] , срещу заповед № УРИ 5392 ПАМ 111 /19 май 2022г., издадена от началник сектор "Незаконна миграция" при Отдел "Миграция" на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА К. М., ползващ и имената Ф. Р., мъж, гражданин на И., [дата на раждане] , да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ сумата от 80 (осемдесет) лева за разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: